

Eppur si muove

«El sentiment independentista majoritari a la societat catalana és sempre a punt per activar-se quan arribi un altre juny? o un altre octubre»

No s'atura. El moviment continua viu com un corrent subterrani, per sota de les picabaralles i la pirotècnia verbal entre les diverses famílies de l'independentisme. Tot i el clima mediàtic i polític que reflecteix un cert cansament i desmobilització, aquesta Diada ha recordat a tothom que l'independentisme és un fenomen de base, transversal i sòlid, que cap partit ni entitat pot controlar o dominar.

Cinc anys després dels fets d'octubre de 2017, aquí res no s'ha aturat. La gent que vol la independència de Catalunya segueix volent la independència de Catalunya. Cap entitat ni partit polític ha abandonat l'objectiu independentista. És cert que hi ha visions diferents sobre quin és el millor camí per aconseguir-lo, i això genera divisions i tensions, però convé no menysprear el fet de haver consolidat i mantingut una majoria social i política per la independència.

El president d'Òmnium, Xavier Antich, va posar en valor el poder acumulat durant més d'una dècada. És el capital més important que té Catalunya i roman intacte per quan arribi l'oportunitat d'un nou embat democràtic, que arribarà més d'hora que tard. La presidenta de l'ANC, Dolors Feliu, va dir amb encert que fa por a Espanya la certesa que tenim els catalans d'aconseguir la independència. Menys encertada va ser l'anunci d'una llista cívica. La missió de l'Assemblea és pressionar, fer *lobby*, empènyer i ésser incòmoda, però no esdevenir un partit polític, directament o indirecta.

Sigui com sigui, la Diada ha tornat a ser una injecció d'autoestima, per tots els actes, mobilitzacions i manifestacions arreu del país, i més enllà, car la Diàspora ha fet un munt d'accions reivindicatives arreu del món. Tot i que encara hom no acaba d'entendre el com i el perquè de *coitus interruptus* d'octubre de 2017, hom té clar que la possibilitat de fer de Catalunya un estat independent és ben real i és a l'abast. S'estan transitant camins i explorant alternatives que d'antuvi semblen amb poques probabilitats d'èxit, però fora una temeritat descartar-los abans de temps o exigir accions màgiques i immediates que tothom sabem que són inviables ara i aquí.

Més enllà de les diferències sobre com aconseguir-la, la independència segueix sent l'objectiu comú de partits i entitats. Cal omplir encara, però, unes quantes caselles del formulari: la que expliqui perquè no ens en vam sortir en 2017, la de la constatació que ningú no ens ajudarà des de fora, la de la certificació de la disposició de l'Estat a fer el que calgui -tot el que calgui- per impedir-ho, i la de la consolidació de la majoria social i política, entre d'altres.